

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Písku rozhodl samosoudcem JUDr. Ondřejem Mörtlem ve věci

žalobce:

██████████, narozený ██████████

bytem ██████████

zastoupený advokátem ██████████

sídlem ██████████

proti

žalované:

Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti ČR, IČO 00025429

sídlem Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2

za níž v řízení jedná

Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových, IČO 69797111

sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2

o zaplacení 144 062,50 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Řízení **se v části**, jíž se žalobce domáhal vůči žalované zaplacení částky 7 445 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,5 % ročně z částky 7 445 Kč od 23. 9. 2021 do zaplacení, **zastavuje**.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci částku 23 085,50 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,5 % ročně z částky 80 492 Kč od 23. 9. 2021 do 3. 2. 2022 a se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,5 % ročně z částky 23 085,50 Kč od 4. 2. 2022 do zaplacení do 15 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žaloba **se v části**, jíž se žalobce vůči žalované domáhal zaplacení částky 113 532 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,5 % ročně z částky 113 532 Kč od 23. 9. 2021 do zaplacení, **zamítá**.

Shodu s prvopisem potvrzuje Kateřina Bajerová.

IV. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou doručenou Okresnímu soudu v Písku dne 28. 11. 2021 se žalobce vůči žalované domáhal zaplacení částky 201 469 Kč s příslušenstvím. Podání žaloby odůvodnil tím, že žalovaná je organizační složkou státu, která je podle § 6 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávním úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), dále jen „zákon č. 82/1998 Sb.“, příslušnou ve věcech náhrady škody způsobené rozhodnutím státu, došlo-li ke škodě v občanském soudním řízení nebo v trestním řízení. Žalobce se uplatněnou žalobou domáhá náhrady škody (újmy) způsobené mu nezákonným trestním stíháním jeho osoby a nesprávnými rozhodnutími orgánů činných v trestním řízení. Konkrétně se jedná o trestní řízení, které bylo vedeno na základě usnesení o zahájení trestního stíhání vydaného PČR, KŘP Jihočeského kraje, Územní odbor Písek, OOK, ze dne 1. 8. 2018, č. j. KRPC-25745-89/TC-2018-020771, jímž byl žalobce obviněn ze spáchání přečinu výtržnictví podle § 358 odst. 1 tr. zákoníku a přečinu ublížení na zdraví podle § 141 odst. 1 tr. zákoníku. Poté, co byla státním zástupcem OSZ v Písku zamítnuta stížnost žalobce proti zahájení trestního stíhání, byla dne 28. 11. 2018 podána proti žalobci obžaloba u Okresního soudu v Písku, který následně rozsudkem ze dne 8. 10. 2019, č. j. 11 T 95/2018-331, uznal žalobce vinným ze spáchání přečinu výtržnictví podle § 358 odst. 1 tr. zákoníku a odsoudil jej k peněžitému trestu ve výměře 10 000 Kč. Na základě odvolání státního zástupce i žalobce byla věc projednána v odvolacím řízení Krajským soudem v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře, který usnesením ze dne 27. 2. 2020 obě podaná odvolání zamítl. K dovolání žalobce pak Nejvyšší soud České republiky usnesením ze dne 22. 7. 2020, č. j. 8 Tdo 721/2020-409, původní rozhodnutí odvolacího soudu zrušil a tomuto uložil, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře, ze dne 21. 1. 2021, č. j. 14 To 306/2019-428, pak odvolací soud nově rozhodl o zproštění žalobce obžaloby podle § 226 písm. b) tr. řádu, neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem. Z uvedeného pravomocného rozsudku podle žalobce vyplývá, že trestní stíhání žalobce vedené od 1. 8. 2018 až do 21. 1. 2021 bylo nesprávné a nezákonné, jakož byla nesprávná a nezákonná původní rozhodnutí orgánů činných v daném trestním řízení. Vzhledem k tomu, že žalobci vznikla v souvislosti s vedeným trestním řízením škoda, obrátil se žalobce bez zbytečného odkladu na žalovanou se žádostí o její náhradu ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb., kterou žalované odeslal dne 18. 3. 2021 prostřednictvím právního zástupce žalobce. Lhůta 6 měsíců od podání žádosti stanovená zákonem pro přiznání a poskytnutí odškodnění žalobci uplynula dne 19. 9. 2021, k odškodnění žalobce však doposud nedošlo. Podanou žalobou se žalobce domáhá náhrady nákladů zastoupení v trestním řízení podle § 31 odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb. v celkové výši 37 024 Kč včetně DPH za celkem 17 úkonů ve smyslu advokátního tarifu. Dále se pak žalobce v souladu s ust. § 31a zákona č. 82/1998 Sb. domáhá přiměřeného zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu v částce 50 000 Kč, když v dané souvislosti je podle žalobce ve vztahu k výši nárokovaného zadostiučinění třeba zohlednit zejména délku trestního stíhání, vliv trestního stíhání na osobní život žalobce, na kterého bylo nahlíženo jako na delikventa, a rovněž skutečnost, že žalobce přestal být bezúhonnou osobou, což mělo dopad do podnikání žalobce i do jeho spolkové činnosti. Požadovaná výše zadostiučinění odpovídá částce 20 000 Kč ročně (trestní stíhání žalobce trvalo celkem 2,5 roku). Vedle toho žalobce podanou žalobou nárokuje náhradu nákladů ve výši 7 445 Kč, které musel vynaložit v souvislosti s nezbytnými změnami zápisů ve veřejných rejstřících v případě obchodní společnosti [redacted] IČO [redacted] (faktura právního zástupce ze dne 9. 5. 2020 znějící na částku 5 630 Kč) a v případě spolku [redacted] IČO [redacted] (faktura právního zástupce ze dne 24. 4. 2020 znějící na částku 1 815 Kč), a to z důvodu ztráty bezúhonnosti žalobce a s ohledem na úpravu uvedenou

v ust. § 7 odst. 2 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, a v ust. § 46 odst. 1 zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních korporacích. Vyjma uvedených nároků se žalobce domáhá navíc náhrady ušlé odměny za výkon práce v celkové výši 107 000 Kč za období od 27. 2. 2020 (právní moc původního odsuzujícího rozsudku odvolacího soudu) do 21. 1. 2021 (právní moc zprošťujícího rozsudku odvolacího soudu), tedy za celkem 10 měsíců a 21 dnů, neboť žalobce byl v důsledku pravomocného odsouzení rovněž nucen ukončit svoji práci na pozici bezpečnostního pracovníka, kterou vykonával na základě dohody o provedení práce pro společnost [REDAKCE] (bezpečnostní agentura) od 1. 8. 2018 do 27. 2. 2020 za sjednanou odměnu ve výši 10 000 Kč měsíčně, neboť přestal splňovat podmínku bezúhonnosti stanovenou § 6 odst. 2 a Přílohou č. 3 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání. Celkem se tak žalobce ze 4 různých titulů domáhá vůči žalované zaplacení částky 201 469 Kč (37 024 Kč + 50 000 Kč + 7 445 Kč + 107 000 Kč) s příslušenstvím v podobě zákonného úroku z prodlení ve výši 8,5 % ročně z dané částky od 20. 9. 2021 do zaplacení.

2. Žalovaná ve svém písemném vyjádření ze dne 1. 2. 2022 uvedla, že žalobou uplatněný nárok neuznává. Žalovaná učinila nesporným, že žalobce uplatnil dne 22. 3. 2021 u žalované z důvodů popsaných v žalobě nárok na náhradu škody ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb. v celkové výši 210 543 Kč (včetně nároku na náhradu jím zaplaceného peněžitého trestu ve výši 10 000 Kč). K projednání nároku žalobce došlo dne 31. 1. 2022, žalovaná v rámci předmětného řízení konstatovala nezákonnost rozhodnutí ve smyslu § 7 zákona č. 82/1998 Sb., nicméně žalobci nebyla poskytnuta náhrada škody v jím požadované výši, ale pouze co do částky 67 406,50 Kč, když ve zbytku byla žádost žalobce jako nedůvodná zamítnuta. V souladu s ustálenou judikaturou je podle žalované možno konstatovat, že v případě žalobce skutečně došlo k vydání nezákonných rozhodnutí ve smyslu ust. § 8 zákona č. 82/1998 Sb., za které lze považovat s ohledem na výsledek trestního řízení usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 1. 8. 2018, rozsudek soudu prvního stupně ze dne 8. 10. 2019 a rozsudek odvolacího soudu ze dne 27. 2. 2020. V případě nároku žalobce na náhradu škody ve smyslu ust. § 31 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. ve výši 37 024 Kč (náklady právního zastoupení v trestním řízení) učinila žalovaná nespornou náhradu v částce 27 406,50 Kč, když naopak rozporuje účelnost některých ze žalobcem účtovaných úkonů, a to konkrétně nahlížení do spisu ze dne 20. 8. 2018 (daný úkon je možno podřadit pod úkon převzetí a příprava obhajoby, viz nálezy Ústavního soudu ČR ze dne 25. 9. 2018, sp. zn. IV. ÚS 2285/18), odůvodnění odvolání ze dne 11. 11. 2019 (již byl přiznán totožný úkon ze dne 5. 11. 2019), dovolání ze dne 14. 5. 2020 (namíste není navýšení odměny) a vyjádření ze dne 29. 6. 2020 (je namíste přiznat pouze jednu polovinu úkonu). Co se týká žalobcem uplatněného nároku na náhradu ušlého zisku podle § 30 zákona č. 82/1998 Sb. ve výši 107 000 Kč z důvodu ztráty bezúhonnosti žalobce po 27. 2. 2020, žalovaná zdůraznila, že vznik a výše škody nejsou prokázány, neboť žalobce nebyl v rámci trestního řízení omezen na svobodě a mohl dosahovat příjmů z jiného zaměstnání. Proto v dané části nebyla náhrada žalobci přiznána a vyplacena vůbec. Jestliže žalobce žádá po žalované rovněž náhradu nákladů ve výši 7 445 Kč, které byl nucen vynaložit na změny v rejstřících v důsledku pravomocného odsuzujícího rozsudku, není tento nárok rovněž důvodným, neboť předmětné náklady vynaložil nikoli žalobce, ale předmětná společnost, na jejíž jméno byly faktury vystaveny. Konečně co se týká nároku na přiměřené zadostiučinění ve smyslu § 31a zákona č. 82/1998 Sb., zdůraznila žalovaná, že ve smyslu rozsudku Nejvyššího soudu České republiky ze dne 21. 8. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2256/2011, je třeba zejména zohlednit povahu trestní věci, délku trestního stíhání a následky způsobené trestním stíháním v osobnostní sféře stíhané osoby. V konkrétním případě je třeba zdůraznit, že žalobce byl obviněn ze spáchání trestných činů výtržnictví podle § 358 odst. 1 tr. zákoníku a ublížení na zdraví podle § 141 odst. 1 tr. zákoníku, za které mu hrozil trest odnětí svobody do 3 let. Trestní stíhání žalobce trvalo 2 roky a 5 měsíců, délku řízení tak nelze shledat jako nepřiměřenou. Po zhodnocení uvedených základních vodítek shledala žalovaná důvody pro přiznání peněžitě náhrady z titulu zadostiučinění ve výši 30 000 Kč, nikoli tedy v částce uplatněné

žalobcem. Na základě prezentovaných skutečností navrhla žalovaná zamítnutí žaloby v celém rozsahu.

3. Podáním doručeným soudu dne 7. 2. 2022 vzal žalobce žalobu zpět co do částky 57 406,50 Kč, a sice z důvodu, že žalovaná po podání žaloby nárok žalobce zčásti uspokojila (částka 27 406,50 Kč byla uhrazena v případě dílčího nároku na náhradu nákladů právního zastoupení a částka 30 000 Kč v případě dílčího nároku na náhradu nemajetkové újmy). Nově se tak žalobce domáhá vůči žalované zaplacení částky 144 062,50 Kč s příslušenstvím v podobě zákonného úroku z prodlení ve výši 8,5 % ročně jdoucího z částky 201 469 Kč od 23. 9. 2021 do 3. 2. 2022 (den částečné úhrady dlužné částky) a dále jdoucího z částky 144 062,50 Kč od 4. 2. 2022 do zaplacení (viz upřesňující podání žalobce ze dne 4. 3. 2022).
4. V dalším písemném vyjádření ze dne 1. 3. 2022 žalobce podrobným způsobem reagoval na obranná tvrzení žalované a rozvedl, na základě jakých skutečností je podle něj žaloba ve zbývající žalovanou neuspokojené části důvodná. Zdůraznil, že není žádného důvodu, aby žalovaná nepřiznala žalobci náhradu za některé úkony obhajoby, které byly žalobcem nárokovány, neboť tyto byly vynaloženy účelně. Ve vztahu k výši vzniklé nemajetkové újmy žalobce mimo jiné odkázal na stanovisko kolegia Nejvyššího soudu České republiky ze dne 13. 4. 2011, podle jehož závěrů je adekvátní, pokud se výše přiměřeného zadostiučinění pohybuje v rozmezí mezi 15 000 – 20 000 Kč za jeden rok probíhajícího řízení. V konkrétním případě je přitom zřejmé, že zásah nezákonných rozhodnutí do sféry žalobce byl velmi intenzivní, neboť žalobce byl jako majitel bezpečnostní agentury bezdůvodně obviněn z neprofesionálního jednání v rámci činnosti agentury, což mělo vliv na zajištění jeho obživy a přímý dopad na jeho podnikání i pověst agentury. Žalobci byla odebrána jím držaná zbraň a zbrojní průkaz, státním zastupitelstvem byla opakovaně zpochybňována schopnost žalobce vést mládež a zájmové sdružení bojových sportů a umění, žalobce musel s ohledem na ztrátu bezúhonnosti ukončit výkon funkce jednatele ve své agentuře i funkce ve statutárním orgánu zájmového spolku. Není proto důvodu, aby došlo k vybočení z limitního pásma nastaveného daným stanoviskem kolegia. Rovněž škoda, která vznikla v souvislosti s provedením nutných změn ve veřejných rejstřících, se promítá v konečném důsledku v majetkové sféře žalobce. V případě ušlého zisku pak není možno akceptovat argumentaci žalované, že se žalobce „měl více snažit a vydělat si peníze jinde“, když je prokázáno, že u žalobce v souvislosti s nezákonnými rozhodnutími došlo k výpadku příjmu, a současně není po žalobci možno požadovat, aby si zajistil kompenzaci škody vzniklé škůdcem vlastním úsilím jiným způsobem.
5. Obdobně pak jednotlivá obranná tvrzení podrobněji prezentovala ve svém podání ze dne 11. 4. 2022 žalovaná (za níž na základě dohody ze dne 10. 3. 2022 v řízení nově jednal Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových, a to v souladu s ust. § 6 odst. 1 zákona č. 201/2002 Sb.). Žalovaná opakovaně popsala důvody, pro které není možno jednotlivé sporné položky nákladů právního zastoupení žalobce v rámci trestního řízení uznat jako účelně vynaložené. Nemajetková újma byla na základě rozhodnutí žalované již kompenzována žalobci v peněžité formě, přičemž takto vyplacenou částku je možno považovat za adekvátní konkrétnímu případu, když v dané souvislosti odkázala na obdobné rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 2. Žalovaná zdůraznila, že žalobcem citované stanovisko kolegia Nejvyššího soudu České republiky se zabývá určováním náhrady za nesprávný úřední postup (průtahy v řízení). K průtahům v trestním řízení však v dané věci nedošlo, neboť řízení trvalo standardní dobu. Ve vztahu k nároku na ušlý zisk pak žalovaná zopakovala, že žalobci nic nebránilo v zajištění jiné práce, ke které není třeba bezúhonnosti, když v dané souvislosti upozornila na ust. § 2903 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, který řeší povinnost poškozeného zabránit škodě svým úsilím.
6. V návaznosti na částečné zpětvzetí žaloby soud usnesením ze dne 7. 3. 2022, č. j. 3 C 221/2021-117, řízení částečně zastavil co do zaplacení částky 57 406,50 Kč, zákonného úroku z prodlení ve

výši 8,5 % ročně z částky 201 469 Kč za období od 20. 9. 2021 do 22. 9. 2021 a dále zákonného úroku z prodlení ve výši 8,5 % ročně z částky 57 406,50 Kč za období od 4. 2. 2022 do zaplacení.

7. Ve věci byla postupně konána dvě ústní jednání. V rámci prvního ústního jednání dne 20. 4. 2022 požádali oba účastníci shodně o poskytnutí lhůty ve smyslu § 118b odst. 1 o. s. ř. za účelem doplnění tvrzení o rozhodných skutečnostech a za účelem označení důkazů k jednotlivým tvrzením, čemuž soud vyhověl.
8. Ve svém písemném podání ze dne 4. 5. 2022 žalovaná doplnila, že co se týká výše nárokové nemajetkové újmy, žalobci reálně nehrozilo odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, proto je přesvědčena, že jí uznaná a vyplacená částka je přiměřená. V případě žalobcem nárokové náhrady majetkové újmy (ztráta příjmu) je žalovaná toho názoru, že žalobce mohl této újmě předejít, neboť z výpisu nabízených volných pracovních pozic v rámci okresu [REDAKCE], který žalovaná obdržela od příslušného pracoviště úřadu práce (a který se vztahuje pouze k nabídkám bez dalších požadavků jako speciální schopnost, kurz či certifikát), vyplývá, že žalobce mohl využít některou z nabídek zprostředkovaných úřadem práce, přičemž k získání zaměstnání by došlo během několika dnů.
9. Žalobce ve svém podání ze dne 6. 5. 2022 opětovně shrnul důvody, pro které považuje žalobou uplatněný nárok za zcela důvodný. Zdůraznil, že mu byla v souvislosti s nezákonným trestním stíháním způsobena velmi těžká újma, neboť byla rozsáhle zpochybňována jeho odbornost jako provozovatele bezpečnostní agentury i jako osoby pracující s mládeží, a navíc v dalším trestním řízení vedeném proti žalobci u Okresního soudu v Písku pod sp. zn. 11 T 148/2019 mu bylo kladeno k tíži opakované páčání trestných činů.
10. K výzvě soudu ze dne 2. 6. 2022 žalobce dále ve vyjádření ze dne 14. 7. 2022 doplnil, že žalobce činil proti hrozící újmě v podobě vydání nezákonného rozhodnutí (a v důsledku toho snížení příjmů) maximum svojí obhajobou. Jakmile však nezákonné rozhodnutí nabylo právní moci, tak až do jeho odstranění nemohl vzniku újmy ani jejímu narůstání jakkoli zabránit. Výraz „odvrátit újmu“ uvedený v § 2903 odst. 1 o. z. neznamená totiž to samé jako kompenzovat, tlumit či eliminovat následky již vzniklé újmy. Pokud by si žalobce našel po vydání nezákonného rozhodnutí jiné pracovní místo, nedošlo by k odvrácení újmy, ale pouze ke kompenzaci či náhradě újmy. Jiný výklad by vedl nelogicky k závěru, že by náhrada škody nepříslušela nikdy a nikomu, neboť v téměř každém případě by si mohl poškozený kompenzovat rozsah újmy nějakou jinou svojí aktivitou. Žalobce dále uvedl, že i pokud by se soud neztotožnil s jeho právním hodnocením, existovaly objektivní důvody, které žalobci bránily v zajištění jeho příjmu v období od 27. 2. 2020 do 21. 1. 2021. Žalobce jako jediný majitel společnosti [REDAKCE], která má 30 obchodních partnerů a 10 zaměstnanců, musel i po vydání nezákonného rozhodnutí řádně spravovat svůj majetek, neboť partneři i zaměstnanci jsou zvyklí na jeho řízení a kontakt s ním. Navíc výkon práce pro předmětnou společnost na základě nuceně ukončené dohody činil svým rozsahem pouze 25 hodin měsíčně, tedy nemohl přijmout žádnou obdobnou práci za obdobných podmínek a s obdobnou kvalifikací, která by mu současně umožňovala účinně spravovat jeho majetek. Žalobce musel být ve své společnosti osobně přítomen co nejvíce i z důvodu značného výpadku tržeb (epidemie covid) a racionalizačních opatření ke snížení nákladů. Žalobce nechtěl přijmout žádné pracovní místo, které by neodpovídalo jeho kvalifikaci. Rovněž je vážně nemocen, jeho schopnost vykonávat některá zaměstnání je omezena, žalobce se obával i toho, že by se mohl v jiném zaměstnání u cizího zaměstnavatele nakazit infekcí covid.
11. Na vyjádření žalobce a jeho právní argumentaci reagovala žalovaná ve svém písemném vyjádření ze dne 29. 7. 2022. Zdůraznila, že samotná prevenční povinnost se váže nikoli k protiprávní události, ale ke škodě (škodní události). Žalovaná je toho názoru, že se v daném případě uplatní

úprava prevenční povinnosti ve smyslu ust. § 2903 o. z., nikoli spoluodpovědnosti podle § 2918 o. z., neboť reálná hrozba vzniku škody, na jejímž základě vznikla žalobci prevenční povinnost k jejímu zmírnění, vznikla nejpozději dnem vyhlášení usnesení odvolacího soudu dne 27. 2. 2020. Podle žalované žalobci nic nebránilo v zajištění toho, aby ke škodě nedošlo, tedy pokud žalobce dobrovolně učinil rozhodnutí o nepřijetí náhradního zaměstnání (zdroje příjmu), nelze takové jeho rozhodnutí klást k tíži žalované. Žalobce pak navíc nemůže argumentovat potřebou vedení vlastní společnosti [redacted] pokud v rozhodném období opustil pozici jednatele, kterému náleží obchodní vedení společnosti (tuto funkci zastával a doposud zastává pan [redacted]).

12. V průběhu druhého ústního jednání konaného dne 5. 9. 2022 žalobce k doplňujícím dotazům soudce uvedl, že vystudoval střední vojenskou školu, následně vykonával praxi u Policie ČR, u armády a nyní již řadu let v bezpečnostní agentuře. Účastníci pak rovněž učinili nespornou skutečnost, že žalobce je diabetikem.
13. Při druhém ústním jednání ve věci vzal následně žalobce svoji žalobu částečně zpět co do částky 7 445 Kč s příslušenstvím nárokové z titulu majetkové újmy v podobě nákladů vzniklých v souvislosti s provedením změn ve veřejných rejstřících, a to poté, co byl soudem ve smyslu ust. § 118a odst. 3 o. s. ř. vyzván k označení důkazů k prokázání svého tvrzení o vynaložení předmětných nákladů samotným žalobcem.
14. Na základě provedeného dokazování učinil soud níže uvedená skutková zjištění:
15. Usnesením Policie ČR, KŘ policie Jihočeského kraje, OOK, SKPV Strakonice, ze dne 1. 8. 2018, č. j. KRPC-25745-89/TČ-2018-020771, bylo zahájeno trestní stíhání žalobce jako obviněného ze spáchání přečinu výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku a ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku, kterého se měl dopustit dne 18. 2. 2018 jako bezpečnostní pracovník společnosti [redacted] v prostorách klubu [redacted] tím, že napadl [redacted], narozeného [redacted], kterému způsobil zranění s obvyklou dobou léčení okolo 2-3 týdnů.
16. Podáním ze dne 13. 8. 2018 oznámil advokát [redacted] příslušnému policejnímu orgánu převzetí obhajoby žalobce, současně do spisu založil žalobcem udělenou plnou moc a požádal o umožnění nahlédnout do vyšetřovacího spisu ještě před výslechem žalobce plánovaným na den 22. 8. 2018.
17. Přípisem z téhož dne vyrozuměl policejní orgán právního zástupce žalobce o možnosti nahlédnout do vyšetřovacího spisu dne 20. 8. 2018 v prostorách OSZ v Písku.
18. Podle Záznamu ze dne 20. 8. 2018 došlo na OSZ v Písku k nahlédnutí do vyšetřovacího spisu sp. zn. KRPC-25745/TČ-2018-020771 žalobcem a jeho právním zástupcem, kteří současně pořídili fotokopii spisu, v době od 8.45 hodin do 10.25 hodin.
19. Usnesením státního zástupce OSZ v Písku ze dne 23. 8. 2018, č. j. ZT 190/2018-14, byla zamítnuta stížnost žalobce podaná proti usnesení komisaře PČR, SKPV Strakonice, ze dne 1. 8. 2018, č. j. KRPC-25745-89/TČ-2018-020771, o zahájení trestního stíhání, neboť tato byla shledána nedůvodnou.
20. Rozsudkem Okresního soudu v Písku ze dne 8. 10. 2019, č. j. 11 T 95/2018-331, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přečinu výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku, kterého se měl dopustit výše popsáním jednáním, přičemž byl odsouzen k peněžitému trestu ve výši 10 000 Kč se současným stanovením náhradního trestu odnětí svobody v trvání 4 měsíců.

21. Dne 5. 11. 2019 bylo Okresnímu soudu v Písku doručeno odvolání žalobce (zpracované jeho právním zástupcem) proti rozsudku ze dne 8. 10. 2019, č. j. 11 T 95/2018-331, které obsahovalo obecné vymezení rozsahu odvolání a odvolacích důvodů; současně bylo avizováno doplnění odvolání o bližší specifikaci vytýkaných vad nejpozději do 7 dnů.
22. Dne 12. 11. 2019 bylo prvoinstančnímu soudu doručeno právním zástupcem žalobce avizované relativně obsáhlé a podrobné odůvodnění odvolání, jímž se žalobce domáhal zrušení napadeného rozsudku a zproštění obžaloby.
23. Podle odůvodnění odvolání státní zástupkyně OSZ v Písku ze dne 7. 11. 2019 směřujícího v neprospěch žalobce do výroku o trestu rozsudku Okresního soudu v Písku ze dne 8. 10. 2019, č. j. 11 T 95/2018-331, státní zástupkyně argumentovala v rámci opravného prostředku mimo jiné tím, že závažnost jednání žalobce je třeba vzhledem k osobě žalobce jako člena ochranné (bezpečnostní) služby posuzovat přísněji než jak tomu učinil prvoinstanční soud, v důsledku čehož je na žalobce namístě působit daleko přísnějším trestem.
24. Usnesením Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře ze dne 27. 2. 2020, č. j. 14 To 306/2019-369, byla odvolání žalobce i státní zástupkyně OSZ v Písku proti rozsudku Okresního soudu v Písku ze dne 8. 10. 2019, č. j. 11 T 95/2018-331, podle § 256 trestního řádu jako nedůvodná zamítnuta. Předmětné rozhodnutí nabylo právní moci téhož dne.
25. Proti uvedenému pravomocnému usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře bylo žalobcem prostřednictvím jeho právního zástupce podáno dne 14. 5. 2020 dovolání. V rámci dovolání byly podrobně rozebrány jednotlivé vytýkané vady rozhodnutí odvolacího soudu, zejména ve vztahu k učiněným skutkovým zjištěním a ve vztahu k právnímu posouzení jednání žalobce.
26. Ve vyjádření doručeném Nejvyššímu soudu České republiky dne 29. 6. 2020 žalobce v návaznosti na informační dopis soudu stručně shrnul své stanovisko k zaslanému vyjádření Nejvyššího státního zastupitelství ze dne 9. 6. 2020, které navrhlo zrušení dovoláním napadeného rozhodnutí.
27. Usnesením Nejvyššího soudu České republiky ze dne 22. 7. 2020, č. j. 8 Tdo 721/2020-409, které nabylo právní moci téhož dne, bylo podle § 265k odst. 1 trestního řádu zrušeno usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře ze dne 27. 2. 2020, č. j. 14 To 306/2019-369, přičemž odvolacímu soudu bylo současně přikázáno, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.
28. Rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře ze dne 21. 1. 2021, č. j. 14 To 306/2019-428, byl k odvolání žalobce zrušen rozsudek Okresního soudu v Písku ze dne 8. 10. 2019, č. j. 11 T 95/2018-331, přičemž nově byl žalobce zproštěn obžaloby OSZ v Písku ze dne 28. 11. 2018, č. j. ZT 190/2018-57, neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem. Předmětné rozhodnutí nabylo právní moci dne 21. 1. 2021.
29. Ze Žádosti o náhradu škody způsobené nezákonným trestním stíháním a rozhodnutím o trestu dle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci nezákonným rozhodnutím, ze dne 18. 3. 2021 ve spojení s Detailní informací České pošty je zjištěno, že žalobce odeslal žalované daného dne žádost o náhradu škody způsobené mu nezákonným trestním stíháním v rámci řízení vedeného u Okresního soudu v Písku pod sp. zn. 11 T 95/2018, když uplatnil nárok v celkové výši 217 440 Kč (z toho částka 36 098 Kč náklady vynaložené na zastoupení v trestním řízení, částka 6 897 Kč náklady na zastoupení ve správních řízeních o zajištění zbraní a zbrojního průkazu, částka 50 000 Kč nemajetková újma, částka 7 445 Kč náklady na změny ve veřejných rejstřících, částka 107 000 Kč ušlá odměna za výkon práce a

částka 10 000 Kč náhrada za zaplacený peněžítý trest). Předmětná žádost byla uložena v P. O. Boxu žalované dne 22. 3. 2021.

30. Sděleními ze dne 23. 3. 2021 a ze dne 6. 4. 2021 potvrdila žalovaná právnímu zástupci žalobce doručení žádosti dne 22. 3. 2021, přičemž jej současně vyrozuměla o postoupení žádosti v části týkající se vedených správních řízení (zajištění zbraní a zbrojního průkazu žalobce) věcně příslušnému Ministerstvu vnitra ČR.
31. Z celkem 9 faktur – daňových dokladů vystavených žalobci jeho právním zástupcem soud zjistil, že v souvislosti s obhajobou v rámci vedeného trestního řízení byla žalobci v průběhu let 2018 – 2021 vyúčtována celková částka 36 098 Kč.
32. Podle faktury – daňového dokladu č. 20200074 vystavené právním zástupcem žalobce dne 24. 4. 2020 byla společností [REDAKCE], IČO [REDAKCE], vyúčtována cena za poskytnuté právní služby v souvislosti se změnami v obchodním rejstříku (změna jednatele) ve výši 5 630 Kč se splatností dne 9. 5. 2020.
33. Podle faktury – daňového dokladu č. 20200075 vystavené právním zástupcem žalobce dne 24. 4. 2020 byla spolku [REDAKCE] IČO [REDAKCE], vyúčtována cena za poskytnuté právní služby v souvislosti se změnami ve spolkovém rejstříku ve výši 1 815 Kč se splatností dne 9. 5. 2020.
34. Z Dohody o provedení práce ze dne 1. 1. 2020 je soudem zjištěno, že žalobce uzavřel dohodu se zaměstnavatelem [REDAKCE] IČO [REDAKCE], na základě níž se zavázal vykonat pro zaměstnavatele v kalendářním roce 2020 práci na pozici bezpečnostního pracovníka v rozsahu do 300 hodin (25 hodin v měsíci) za sjednanou úplatu ve výši 10 000 Kč.
35. Podle Ukončení dohody o provedení práce ze dne 27. 2. 2020 byla dohoda mezi žalobcem a zaměstnavatelem [REDAKCE] ukončena k danému dni z důvodu pozbytí způsobilosti žalobce vykonávat sjednanou práci pro nesplnění podmínek stanovených Přílohou č. 3 a § 6 odst. 2 živnostenského zákona, a to v souvislosti s pravomocným odsouzením žalobce rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře ze dne 27. 2. 2020, sp. zn. 14 To 306/2019.
36. Z přehledu mzdových listů za roky 2018 – 2020 je zjištěno, že žalobci byla zaměstnavatelem [REDAKCE] v období od ledna do července 2018 vyplácena mzda z titulu hlavního pracovního poměru a v období od srpna 2018 do února 2020 z titulu dohody o provedení práce (ve výši 10 000 Kč měsíčně).
37. Ze Stanoviska žalované ze dne 31. 1. 2022 soud zjistil, že žalovaná v rámci řízení o žádosti žalobce doručené dne 22. 3. 2021 konstatovala vydání nezákonného rozhodnutí ve smyslu ust. §8 zákona č. 82/1998 Sb., za které lze považovat s ohledem na výsledek trestního řízení usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 1. 8. 2018, rozsudek soudu 1. stupně ze dne 8. 10. 2019 a rozsudek odvolacího soudu ze dne 27. 2. 2020. Co se týká samotné žádosti žalobce, žalobci byla žalovanou přiznána náhrada škody v celkové výši 67 406,50 Kč (z toho ve shodě s vyjádřením žalované k žalobě ze dne 1. 2. 2022 částka 27 406,50 Kč jako vynaložené náklady na obhajobu, částka 10 000 Kč jako náhrada za žalobcem zaplacený peněžítý trest a částka 30 000 Kč jako zadostiučinění za nemajetkovou újmu).
38. Podle detailu transakce na bankovním účtu právního zástupce žalobce byla žalovanou přiznaná náhrada v celkové výši 67 406,50 Kč (včetně náhrady za peněžítý trest ve výši 10 000 Kč, která nebyla uplatněna žalobou) uhrazena žalobci dne 4. 2. 2022.

39. Rozhodnutím Policie České republiky, KŘ policie Jihočeského kraje, Odboru služby pro zbraně a bezpečnostní materiál, ze dne 14. 8. 2019, č. j. KRPC – 47768 – 19/ČJ – 2019 - 0200IZ, byly žalobci odebrány celkem 2 ks zbraní a střelivo do těchto zbraní, a to z důvodu trestního stíhání vedeného proti žalobci pro úmyslné trestné činy na základě usnesení o zahájení trestního stíhání vydaného Policií ČR, KŘ policie Jihočeského kraje, OOK, SKPV Strakonice, dne 1. 8. 2018 pod č. j. KRPC-25745-89/TČ-2018-020771.
40. Z úplného výpisu ze spolkového rejstříku ke dni 1. 3. 2022 je ve vztahu ke spolku [REDAKCE] IČO [REDAKCE], soudem zjištěno, že žalobce byl z funkce předsedy výkonného výboru vymazán ke dni 16. 5. 2020. Účel spolku je dle předmětného výpisu definován jako podpora výkonu sportovní činnosti a také tělovýchovné činnosti v oblasti bojových umění a úpolových sportů.
41. Z úplného výpisu z obchodního rejstříku ke dni 1. 3. 2022 je ve vztahu ke společnosti [REDAKCE] IČO [REDAKCE], zjištěno, že k výmazu žalobce z rejstříku jako jednatele společnosti došlo ke dni 30. 4. 2020, přičemž namísto žalobce byl k uvedenému dni novým jednatelem společnosti jmenován [REDAKCE], narozený [REDAKCE].
42. Z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 26. 11. 2021, č. j. 47 C 53/2021-101, soud zjistil, že v obdobném řízení vedeném proti žalované z titulu náhrady škody v smyslu zákona č. 82/1998 Sb. bylo poškozenému žalobci přiznáno přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu ve výši 20 000 Kč. V daném případě se jednalo o trestní stíhání vedené proti poškozenému pro podezření ze spáchání přečinu zpronevěry dle ust. § 206 odst. 1, 3 trestního zákoníku a dalšího přečinu zpronevěry dle ust. § 206 odst. 1 trestního zákoníku (s hrozícím trestem v délce trvání 1 rok až 5 let), přičemž trestní stíhání trvalo po dobu přibližně 16 měsíců a skončilo rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 16. 8. 2019, sp. zn. 37 T 7/2019, jímž byl poškozený zproštěn obžaloby z důvodu, že v žalobě uvedené skutky nejsou trestným činem (resp. řízení bylo skončeno následným zpětvzetím odvolání proti zprošťujícímu rozsudku prvoinstančního soudu státním zástupcem).
43. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 12. 5. 2021, č. j. 91 Co 411/2020-312, pak bylo rozhodnuto o částečné změně rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 23. 7. 2020, č. j. 23 C 147/2018-218, ve výroku I. a o potvrzení výroku II. napadeného rozsudku. Podle odůvodnění rozsudku odvolacího soudu bylo mimo jiné prvoinstančním soudem správně dovozeno, že poškozenému žalobci nenáleží náhrada nákladů na obhajobu spočívající v nahlížení do vyšetřovacího spisu po převzetí obhajoby, neboť nejde o samostatný úkon právní služby, když studium spisu je v takovém případě součástí úkonu právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu (převzetí a příprava zastoupení nebo obhajoby). Dále bylo konstatováno, že za situace, kdy trestní stíhání poškozeného podezřelého ze spáchání trestných činů těžké ublížení na zdraví ve stádiu pokusu a výtržnictví (s maximální trestní sazbou 5 až 12 let) trvalo po dobu 2 let a 7 měsíců a bylo skončeno usnesením Městského soudu v Praze ze dne 12. 7. 2017, sp. zn. 45 T 16/2015, jímž došlo k postoupení věci úřadu Městské části Praha 1 pro možný přestupek, je adekvátní poskytnutí peněžitého zadostiučinění za nemajetkovou újmu v celkové výši 20 000 Kč.
44. Ze sdělení Úřadu práce České republiky, Kontaktní pracoviště Písek, ze dne 28. 4. 2022 soud zjistil, že v období kalendářních měsíců leden až prosinec 2020 bylo příslušným úřadem evidováno v rámci okresu Písek každý měsíc od 35 do 446 volných pracovních míst, k nimž nebyla zapotřebí žádná speciální schopnost, kurz či certifikát. V případě zájmu uchazeče o zaměstnání docházelo dle sdělení úřadu standardně k získání zaměstnání během několika dnů.
45. Z Protokolu o hlavním líčení ze dne 27. 11. 2020 v trestní věci vedené Okresním soudem v Písku proti žalobci pod sp. zn. 11 T 148/2019 je zjištěno, že státní zástupce navrhl zkoumání žalobce znalcem z oboru psychiatrie z důvodu, že žalobce popírá svou trestnou činnost i ve všech

předchozích řízeních, v důsledku čehož by měla být zkoumána zejména agresivita žalobce, otázka možné duševní poruchy či poruchy osobnosti žalobce, která by mohla vést k uložení ochranného opatření, a případně i způsobilost žalobce vyučovat mládež v bojovém umění.

46. Na základě provedeného dokazování má soud za prokázané, že na základě usnesení Policie ČR, SKPV Strakonice, ze dne 1. 8. 2018, č. j. KRPC-25745-89/TČ-2018-020771, bylo proti žalobci vedeno trestní stíhání pro podezření ze spáchání přečinů výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku a ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku, kterého se měl dopustit dne 18. 2. 2018 jako bezpečnostní pracovník společnosti [REDAKCE] v souvislosti s napadením druhé osoby. Rozsudkem Okresního soudu v Písku ze dne 8. 10. 2019, č. j. 11 T 95/2018-331, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přečinu výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku a odsouzen k peněžitému trestu ve výši 10 000 Kč. Odvolání žalobce i státního zástupce proti rozsudku prvoinstančního soudu byla zamítnuta usnesením Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře ze dne 27. 2. 2020, č. j. 14 To 306/2019-369, které nabylo právní moci téhož dne. V dané trestní věci dále k dovolání žalobce rozhodoval Nejvyšší soud České republiky, který svým usnesením ze dne 22. 7. 2020, č. j. 8 Tdo 721/2020-409, pravomocným téhož dne, zrušil napadené rozhodnutí odvolacího soudu. Rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře ze dne 21. 1. 2021, č. j. 14 To 306/2019-428, který nabyl právní moci dne 21. 1. 2021, byl žalobce nově zproštěn obžaloby, neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem. V souvislosti s vedeným trestním řízením byly žalobci na základě rozhodnutí Policie České republiky ze dne 14. 8. 2019 odebrány 2 kusy zbraní včetně střeliva. Po odsuzujícím rozhodnutí odvolacího soudu ze dne 27. 2. 2020 pak byl žalobce v souvislosti se ztrátou bezúhonnosti nucen ukončit dohodu o provedení práce uzavřenou s vlastní společností [REDAKCE] na základě níž mu byla vyplácena odměna ve výši 10 000 Kč měsíčně, rovněž byl nucen ukončit jednatelství v dané společnosti i výkon funkce předsedy výkonného výboru spolku [REDAKCE], jehož náplní je podpora výkonu sportovní činnosti a tělovýchovné činnosti v oblasti bojových sportů. Žalobce je diabetikem, i po ukončení jednatelství ve společnosti [REDAKCE] zajišťoval chod společnosti z pozice jejího výlučného vlastníka, i v důsledku toho pak nevyvíjel žádnou aktivitu směrem k získání jiného zaměstnání prostřednictvím úřadu práce. Dne 22. 3. 2021 žalobce doručil žalované Žádost o náhradu škody způsobené nezákonným trestním stíháním a rozhodnutím o trestu dle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci nezákonným rozhodnutím, když uplatnil nárok v celkové výši 217 440 Kč. Přípisem ze dne 6. 4. 2021 žalovaná vyrozuměla žalobce o postoupení žádosti v části týkající se vedených správních řízení (zajištění zbraní a zbrojního průkazu žalobce) věcně příslušnému Ministerstvu vnitra ČR. Ohledně žádosti žalobce bylo rozhodnuto žalovanou dne 31. 1. 2022, kdy žalovaná v rámci svého stanoviska konstatovala s ohledem na výsledek trestního řízení vydání nezákonného rozhodnutí ve smyslu ust. § 8 zákona č. 82/1998 Sb., a současně žalobci přiznala náhradu škody v celkové výši 67 406,50 Kč, kterou vyplatila na účet právního zástupce žalobce dne 4. 2. 2022.
47. Podle § 5 zákona č. 82/1998 Sb. odpovídá stát za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena a) rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, b) nesprávným úředním postupem. Podle § 7 citovaného zákona právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím mají účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda. Podle § 15 odst. 2 citovaného se náhrady škody u soudu může domáhat poškozený pouze tehdy, pokud do šesti měsíců ode dne uplatnění nebyl jeho nárok plně uspokojen. Podle §26 zákona č. 82/1998 Sb. pokud není stanoveno jinak, řídí se právní vztahy upravené v tomto zákoně občanským zákoníkem. Podle § 30 zákona č. 82/1998 Sb. se náhrada ušlého zisku poskytuje v prokázané výši; není-li to možné, pak za každý započatý den výkonu vazby, trestu odnětí svobody, ochranné výchovy, zabezpečovací detence nebo ochranného léčení náleží poškozenému náhrada

ušlého zisku ve výši 170 Kč. Podle § 31 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. zahrnuje náhrada škody takové náklady řízení, které byly poškozeným účelně vynaloženy na zrušení nebo změnu nezákonného rozhodnutí nebo na nápravu nesprávného úředního postupu. Podle odst. 3 téhož ustanovení jsou náklady zastoupení součástí nákladů řízení. Zahrnují účelně vynaložené hotové výdaje a odměnu za zastupování. Výše této odměny se určí podle ustanovení zvláštního právního předpisu o mimosmluvní odměně. Podle § 31a odst. 1 citovaného zákona bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2 téhož ustanovení se zadostiučinění poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédně k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

48. Podle § 2903 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o. z.“), nezakročí-li ten, komu újma hrozí, k jejímu odvrácení způsobem přiměřeným okolnostem, nese ze svého, čemu mohl zabránit. Podle § 2918 o. z. vznikla-li škoda nebo zvětšila-li se také následkem okolností, které se přičítají poškozenému, povinnost škůdce nahradit škodu se poměrně sníží. Podílejí-li se však okolnosti, které jdou k tíži jedné či druhé strany, na škodě jen zanedbatelným způsobem, škoda se nedělí.
49. Podle § 6 odst. 2 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), se za bezúhonnou pro účely tohoto zákona nepovažuje osoba, která byla pravomocně odsouzena pro trestný čin spáchaný úmyslně, jestliže byl tento trestný čin spáchán v souvislosti s podnikáním, anebo s předmětem podnikání, o který žádá nebo který ohlašuje, pokud se na ni nehledí, jako by nebyla odsouzena.
50. Výrokem I. tohoto rozsudku soud rozhodl podle § 96 odst. 2 o. s. ř. v návaznosti na částečné zpětvzetí žaloby učiněné žalobcem při ústním jednání dne 5. 9. 2022 ohledně zastavení řízení v části, jíž se žalobce vůči žalované domáhal zaplacení částky 7 445 Kč s příslušenstvím z titulu majetkové újmy v podobě nákladů vzniklých v souvislosti s provedením změn ve veřejných rejstřících, když žalovaná vyslovila s částečným zpětvzetím souhlas (§ 96 odst. 3 o. s. ř.). Předmětem řízení tak nadále zůstal žalobní nárok, jímž se žalobce vůči žalované domáhá zaplacení celkové částky 136 617,50 Kč (z toho částka 9 617,50 Kč náklady zastoupení v trestním řízení, částka 20 000 Kč přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu a částka 107 000 Kč náhrada ušlého zisku).
51. Po zhodnocení veškerých provedených důkazů pak dospěl soud k závěru, že žalobě je možno vyhovět pouze částečně, a to z níže prezentovaných důvodů.
52. V první řadě je třeba konstatovat, že žalobce jako poškozený uplatnil svůj nárok vůči žalované, která je ve smyslu § 6 odst. 2 písm. a) zákona č. 82/1998 Sb. úřadem jednajícím v daném případě jménem státu, v souladu s ust. § 15 odst. 2 citovaného zákona, svůj nárok teprve poté, co ke dni 22. 9. 2021 marně uplynula lhůta šesti měsíců ode dne uplatnění nároku u žalované (žádost doručena žalované dne 22. 3. 2021), aniž by byl nárok žalobce uspokojen.
53. S ohledem na obsah Stanoviska žalované ze dne 31. 1. 2022 i s ohledem na procesní postoj žalované prezentovaný v rámci probíhajícího řízení o náhradu škody nemá soud žádných pochybností ohledně naplnění základní podmínky zákona č. 82/1998 Sb. nezbytné pro rozhodování o náhradu škody způsobené žalobci, jíž je s ohledem na výsledek trestního řízení (zproštění žalobce obžaloby z důvodu, že v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem) vydání nezákonných rozhodnutí ve smyslu ust. § 7 a § 8 zákona č. 82/1998 Sb. Za nezákonná rozhodnutí lze konkrétně označit usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 1. 8. 2018,

rozsudek Okresního soudu v Písku ze dne 8. 10. 2019 a rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře ze dne 27. 2. 2020.

54. Meritem rozhodování soudu tak zůstalo posouzení výše škody, která byla žalobci v souvislosti s nezákonným postupem státních orgánů způsobena. Jak je konstatováno výše, po zohlednění částečných zpětvzetí žaloby zůstaly mezi stranami sporné žalobcem uplatněné dílčí nároky na zaplacení částky 9 617,50 Kč z titulu náhrady nákladů zastoupení v trestním řízení (ve smyslu ust. § 31 odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb.), částky 20 000 Kč z titulu přiměřeného zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu (§ 31a zákona č. 82/1998 Sb.) a částky 107 000 Kč z titulu náhrady ušlého zisku (§ 30 zákona č. 82/1998 Sb.).
55. Pokud se týká nároku uplatněného žalobcem z titulu náhrady nákladů zastoupení (obhajoby) vynaložených v trestním řízení, lze v obecné rovině uvést, že náhrada zahrnuje pouze takové náklady, které byly poškozeným účelně vynaloženy. K jednotlivým sporným úkonům právní služby poskytnuté žalobci lze pak konstatovat následující:

- 20. 8. 2018 – prostudování spisu po převzetí obhajoby

Soud je toho názoru, že žalobci byl daný úkon právní služby poskytnutý účelně, neboť po převzetí obhajoby právním zástupcem v průběhu trestního řízení dne 13. 8. 2018, kdy proběhla první porada a udělení plné moci právnímu zástupci žalobcem, se prostudování vyšetřovacího spisu jeví jako nezbytné pro řádný výkon obhajoby s ohledem na plánovaný výsledek žalobce jako obviněného. Je tedy namístě žalobci přiznat náhradu za jeden úkon právní služby ve výši 1 500 Kč včetně režijního paušálu ve výši 300 Kč (+ DPH) podle ust. § 11 odst. 3 ve spojení s ust. § 11 odst. 1 písm. f) a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, když v konkrétním případě nelze podle názoru soudu mimo jiné i pro časový odstup jednotlivých úkonů a časovou náročnost považovat prostudování spisu považovat za úkon podřazený pod ust. § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu, jak zmiňuje žalovaná s odkazem na nálezy Ústavního soudu České republiky. Současně však v dané souvislosti není možno přijmout argumentaci žalobce o existenci nároku na náhradu celkem 2 úkonů právní služby, a to vzhledem ke skutečnosti, že samotný úkon probíhal dne 20. 8. 2018 v době od 8.45 hodin do 10.25 hodin (tedy méně než 2 hodiny). Pokud žalobce hodlal nárokovat i náhradu za čas promeškaný na cestě (ve smyslu ust. § 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu), měl tak učinit samostatně – v dané souvislosti je však třeba zdůraznit, že úkon právní služby probíhal v místě, kde se nachází sídlo právního zástupce žalobce.

- 12. 11. 2019 – podání odvolání

Jestliže byl žalobci v souvislosti s podáním odvolání proti rozsudku prvoinstančního soudu přiznán úkon právní služby již za úkon učiněný právním zástupcem dne 5. 11. 2019 (kdy se jednalo o stručné podání vymezující zejména rozsah a obecné důvody odvolání), je přiznání dalšího úkonu právní služby za doplnění odvolání dne 12. 11. 2019 vyloučeno, neboť takový náklad není možno považovat za účelně vynaložený. Žalobci resp. jeho právnímu zástupci nic nebránilo v zaslání odvolání proti rozsudku v rámci jediného podání. Pokud např. z důvodu vlastní časové tísně byl úkon právní služby rozdělen na dvě samostatná podání, nelze takový postup klást k tíži žalované.

- 14. 5. 2020 – podání dovolání

Soud shledává nedůvodným nárok uplatněný žalobcem na zvýšení odměny ve smyslu § 12 odst. 1 advokátního tarifu pro časovou náročnost dovolání proti rozsudku odvolacího soudu. Je možno konstatovat, že v souvislosti s podáním dovolání vzniká žalobci nepochybně nárok na náhradu nákladů v podobě odměny advokáta za jeden úkon právní služby ve smyslu ust. § 11 odst. 1 písm. k) advokátního tarifu. Zvýšení mimosmluvní odměny na dvojnásobek či trojnásobek přichází

v úvahu (pomine-li se použití cizího jazyka nebo práva) u úkonu právní služby při současné existenci obou důvodů pro zvýšení mimosmluvní odměny uvedených v § 12 odst. 1 advokátního tarifu, tedy mimořádné obtížnosti a s tím spojené časové náročnosti úkonu právní služby. V případě konkrétní trestní věci, se zohledněním její povahy, skutkové i právní složitosti, je soud přesvědčen, že se v případě dovolání nejedná o úkon natolik mimořádně obtížný, aby bylo možno uvažovat o zvýšení mimosmluvní odměny, neboť se nejedná o úkon, který vyžadoval neobvykle zvýšené odborné či profesní nároky na advokáta při jeho realizaci. Na tomto závěru nic nemění ani případná relativní obsáhlost předmětného písemného podání.

- 29. 6. 2020 – vyjádření k informačnímu dopisu a ke stanovisku Nejvyššího státního zastupitelství ČR

Oproti žalované je soud přesvědčen o důvodnosti nároku žalobce na náhradu nákladů ve výši celého úkonu právní služby, aniž by došlo k jeho snížení na jednu polovinu. Žalobce reagoval svým písemným podáním na informační dopis soudu a zaslané vyjádření k dovolání zpracované NSZ ČR, které přinášelo do trestní věci žalobce zcela nové skutečnosti, podání vyjádření tak je možno hodnotit jako účelně vynaložený náklad obhajoby, přičemž daný úkon právní služby lze podřadit pod ust. § 11 odst. 3 ve spojení s ust. §11 odst. 1 písm. k) advokátního tarifu a žalobci v souvislosti s ním náleží náhrada ve výši 1 500 Kč včetně režijního paušálu ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu (+ DPH).

56. Vzhledem k výše uvedenému je možno shrnout, že žalobci vznikl vůči žalované z titulu účelně vynaložených nákladů zastoupení (obhajoby) vynaložených v trestním řízení ve smyslu § 31 odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb. nárok na náhradu celkem 14 úkonů právní služby a s tím souvisejících 14 režijních paušálů včetně DPH, tedy na zaplacení částky 30 492 Kč. Jestliže žalovaná z daného titulu uhradila žalobci částku 27 406,50 Kč, je zjevné, že žalobci nadále dluží částku 3 085,50 Kč. Soud pouze podotýká, že výše nákladů žalobce fakticky účtovaná jeho právním zástupcem či výše žalobcem fakticky zaplacených nákladů na obhajobu není pro rozhodnutí v této věci rozhodná.
57. V souvislosti se žalobcem tvrzeným vznikem nemajetkové újmy ve smyslu § 31a zákona č. 82/1998 Sb. je třeba uvést, že zadostiučinění se poskytne v penězích tehdy, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. V konkrétním případě žalovaná uznala nárok žalobce na náhradu nemajetkové újmy nad rámec omluvy i ve formě peněžitého plnění, když podle jejího stanoviska se jeví jako adekvátní kompenzace ve výši 30 000 Kč oproti žalobcem požadované částce 50 000 Kč. Při hodnocení důvodnosti žalobcem uplatněného nároku soud především zdůrazňuje, že podle jeho názoru - ve shodě se stanoviskem žalované - není možno výši přiměřeného zadostiučinění určit výpočtem dle celkové délky trvání trestního stíhání žalobce, neboť na situaci, kdy došlo k vydání nezákonného rozhodnutí (a nejedná se tedy o nárok z titulu nesprávného úředního postupu spočívajícího v porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě), nelze aplikovat závěry stanoviska občanskoprávního a obchodněprávního kolegia Nejvyššího soudu České republiky ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010, jak prezentuje ve své žalobě žalobce. Naopak je třeba souhlasit s tím, že základní kritéria pro stanovení rozsahu způsobené nemajetkové újmy a výši peněžité kompenzace jsou definována rozsudkem Nejvyššího soudu České republiky ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011, a jsou jimi povaha trestní věci, délka trestního stíhání a především dopady trestního stíhání do osobnostní sféry poškozeného. Zvažovány musí tedy být zejména dopady nezákonného rozhodnutí do osobnostní sféry poškozeného, nepříznivost jejich vlivu na pověst poškozeného, jeho dosavadní způsob života. Je třeba zohlednit konkrétní intenzitu negativního psychického stavu poškozeného, dopady do rodinného, profesního a pracovního života a do společenské pověsti a cti poškozeného. Otázka výše zadostiučinění v penězích se odvíjí

od okolností každého konkrétního případu, proto ji nelze vyřešit souhrnně pro všechna trestní řízení, která byla posléze skončena zprošťujícím rozsudkem.

58. V konkrétním případě bylo k povaze trestní věci žalobce (míněna závažnost trestného činu kladeného žalobci za vinu) zjištěno, že žalobce byl trestně stíhán pro přečin výtržnictví podle §358 odst. 1 trestního zákoníku a ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku, tedy byl ohrožen maximální sazbou trestu odnětí svobody v trvání 3 let. Vzhledem k povaze jednání žalobce, které mu bylo kladeno za vinu, a ostatně i vzhledem k výši a druhu trestu, který byl žalobci původně fakticky uložen, je zjevné, že žalobci nehrozilo uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody. Dále bylo zjištěno, že trestní řízení proti žalobci bylo vedeno po dobu necelého 2,5 roku (srpen 2018 – leden 2021), přičemž v postupu jednotlivých orgánů činných v trestním řízení nelze spatřovat jakékoli průtahy (které ostatně ani nebyly žalobcem tvrzeny). Z hlediska konkrétních dopadů nezákonného trestního řízení do osobnostní sféry žalobce však lze tyto hodnotit jako více intenzivní oproti dopadům obvyklým v obdobných případech. Je třeba uvést, že původní odsuzující rozhodnutí, v důsledku kterého přestal být žalobce osobou bezúhonnou, neboť byl pravomocně uznán vinným ze spáchání trestného činu, se zásadním způsobem projevilo v jeho osobnostní sféře, když úzce souviselo s jeho profesní a spolkovou činností. Je třeba zcela odlišně nahlížet na situaci, kdy je pro trestný čin výtržnictví trestně stíhána a odsouzena „běžná“ osoba, než na situaci, kdy došlo k nezákonnému stíhání a dokonce odsouzení žalobce jako vlastníka a statutárního orgánu bezpečnostní agentury a jako osoby činné ve spolku, jejichž zaměření a činnost přímo souvisí s jednáním, které bylo žalobci kladeno za vinu. Dopad odsuzujícího rozhodnutí na profesní a společenskou pověst žalobce tak byl nepochybně hlubší než je obvyklé. Žalobce byl nucen ukončit jednání ve vlastní společnosti i členství ve statutárním orgánu spolku, byly mu odebrány zbraně. V navazujícím trestním řízení vedeném u Okresního soudu v Písku pod sp. zn. 11 T 148/2019 bylo žalobci státním zástupcem kladeno k tíž předchozí (nezákonné) odsouzení, bylo navrhováno jeho znalecké zkoumání z důvodu možné poruchy osobnosti, došlo ke zpochybnění jeho odborné kompetence. Přestože žalovaná předložila soudu dvě aktuální rozhodnutí obecných soudů (Obvodního soudu pro Prahu 2 a Městského soudu v Praze), podle nichž bylo za dostačující považováno poskytnutí peněžitého zadostiučinění poškozeným shodně ve výši 20 000 Kč, je soud přesvědčen, že v konkrétním případě je namístež přiznat žalobci celou jím nárokovanou částku peněžitého zadostiučinění ve výši 50 000 Kč, která je dle soudu s ohledem na specifika dané věci přiměřená. Soud si je vědom povinnosti obecných soudů rozhodovat ve věcech nemajetkové újmy ve smyslu § 31a zákona č. 82/1998 Sb. mimo jiné z důvodu požadavku právní jistoty obdobně, současně je však třeba zdůraznit, že v případech prezentovaných žalovanou došlo ke skončení trestních stíhání poškozených osob již rozhodnutím prvoinstančního soudu (a to postoupením věci do přestupkového řízení či zproštěním obžaloby), v případě žalobce však nastala situace podstatně intenzivněji zasahující jeho osobnostní sféru, neboť na něj bylo po dobu několika měsíců nahlíženo jako na osobu pravomocně odsouzenou se všemi negativními důsledky z toho vyplývajícími. Peněžité zadostiučinění vyplacené žalobci žalovanou soud nepovažuje za přiměřené a z daného titulu přiznal žalobci nárok i na zbývající část jím uplatněného nároku ve výši 20 000 Kč.
59. Konečně se soud musel rovněž zabývat otázkou důvodnosti nároku žalobce na náhradu ušlého zisku, kterého se domáhal v celkové výši 107 000 Kč za období od 27. 2. 2020 (právní moc původního odsuzujícího rozsudku odvolacího soudu) do 21. 1. 2021 (právní moc zprošťujícího rozsudku odvolacího soudu), tedy za celkem 10 měsíců a 21 dnů, když byl v důsledku pravomocného odsouzení nucen ukončit výkon práce pro společnost [redacted] za sjednanou odměnu ve výši 10 000 Kč měsíčně. Je možno konstatovat, že není pochybností ohledně přímé souvislosti odsuzujícího rozhodnutí Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře ze dne 27. 2. 2020, č. j. 14 To 306/2019-369, pravomocného téhož dne, a ukončením dohody o provedení práce z důvodu pozbytí způsobilosti žalobce vykonávat sjednanou práci pro

vlastní bezpečnostní agenturu z důvodu nesplnění podmínek stanovených Přílohou č. 3 a § 6 odst. 2 zákona č. 455/1991 Sb., živnostenský zákon. Dále je však třeba oproti názoru žalobce zdůraznit, že bezúhonnosti žalobce nenabyl zpět až v okamžiku právní moci rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře ze dne 21. 1. 2021, č. j. 14 To 306/2019-428 (tedy dne 21. 1. 2021), ale již v okamžiku právní moci usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 22. 7. 2020, č. j. 8 Tdo 721/2020-409, tedy dne 22. 7. 2020, kdy bylo zrušeno původní odsuzující rozhodnutí Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře ze dne 27. 2. 2020, a kdy přestalo být na žalobce nahlíženo jako na osobou pravomocně odsouzenou. Zjednodušené řečeno, žalobci po 22. 7. 2020 nic nebránilo znovu vykonávat práci ve smyslu původní dohody o provedení práce uzavřené se společností [REDAKCE]. Nároku na náhradu ušlého zisku se tak žalobce může teoreticky domáhat pouze za období od 27. 2. 2020 do 22. 7. 2020, tedy za období 4 měsíců a 24 dní, nikoli za období 10 měsíců a 21 dnů, jak je žalobou tvrzeno. Důvodnost nároku žalobce však dle názoru soudu není dána ani v období mezi pravomocným odsuzujícím rozsudkem odvolacího soudu a zrušujícím rozhodnutím dovolacího soudu, když při posouzení dané otázky soud souhlasí s právní argumentací žalované, která v podstatné části odkazuje na komentářovou literaturu. Je možné shrnout, že nejpozději dne 27. 2. 2020, kdy nabylo právní moci usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře, č. j. 14 To 306/2019-369, došlo k protiprávní události, již je vydání nezákonného pravomocného rozhodnutí. Odpovědnost žalobce za nezakročení k odvrácení újmy způsobem přiměřeným okolnostem ve smyslu ust. § 2903 o. z. (který se podpůrně aplikuje ve smyslu § 26 zákona č. 82/1998 Sb.) se pak váže nikoli k okamžiku protiprávní události / protiprávního jednání, které je svojí povahou reálnou hrozbou újmy, ale teprve k okamžiku samotného vzniku škody (jíž je v daném případě postupně ucházející zisk). Úprava odvrácení škody nebo újmy, která přímo hrozí poškozenému, je projevem základních principů soukromého práva, že každý má především chránit své zájmy, a nikoli jen trpně přihlížet, jak vzniká nebo se zvětšuje újma. Současný občanský zákoník zakročení neukládá jako povinnost, neboť vychází z přesvědčení, že je soukromou záležitostí každého, jak nakládá s vlastním majetkem. Neodvrácení je tak v rovíně přičitatelnosti vlastního jednání za spoluzpůsobení újmy. Právním následkem nečinnosti je, že vznikne-li právně relevantní škoda nebo újma, nemůže se její náhrady poškozený úspěšně domáhat. Důvodem je, že poškozený škodu fakticky způsobil, resp. neučinil vše, co by rozumná osoba na obranu svých práv učinit měla. Občanský zákoník přitom nevyhází z pojetí, že náhrada utrpěné újmy se neposkytuje, protože poškozený porušil svoji povinnost, ale z důvodu, že spoluzpůsobil její neodvrácení v rozsahu, v jakém by se každá rozumná osoba chovala, tedy v měřítku objektivním. V daném případě je prokázáno a sám žalobce ani nepopírá, že žalobce nevyvinul žádnou aktivitu k získání jiné práce, současně nebylo zjištěno, že by žalobci v získání příjmu bránily jakékoli objektivní překážky. Na trhu práce byl dle sdělení příslušného pracoviště úřadu práce dostatek volných pracovních míst, které může vykonávat osoba bez podmínky bezúhonnosti či speciální odbornosti. Zdravotní omezení žalobce (diabetes) není natolik závažné, aby mu bránilo ve výkonu jakékoli práce. Žalobce nemůže úspěšně argumentovat ani obavou z onemocnění nákazou covid u jiného zaměstnavatele, když sám současně uvádí, že i v období po vydání pravomocného odsuzujícího rozsudku nadále fakticky vykonával činnost ve prospěch své společnosti [REDAKCE] z pozice vlastníka tím, že byl v kontaktu se zaměstnanci společnosti i s obchodními partnery v rámci správy vlastního majetku. Jestliže žalobce, který přestal být v důsledku odsuzujícího rozhodnutí jednatelem a současně zaměstnavatelem společnosti [REDAKCE], tvrdí, že nemohl vykonávat práci jinde, neboť pro vlastní společnost činnost nadále fakticky vykonával, nelze tuto skutečnost považovat za objektivní překážku bránící získání jiného příjmu, když jednoduše řečeno, žalobce žádnou činnost pro společnost [REDAKCE] v období od 27. 2. 2020 do 22. 7. 2020 z důvodu ztráty bezúhonnosti vykonávat neměl (jak správně uvádí žalovaná, obchodní vedení společnosti náleží statutárnímu orgánu, nikoli vlastníkově společnosti). Dle názoru soudu každá rozumná osoba, která zjistí, že nemůže vykonávat dosavadní práci, v důsledku čehož jí hrozí výpadek příjmů, se minimálně pokusí učinit kroky směřující k získání jiné práce a příjmu. Tyto kroky však žalobce

neučinil, v důsledku čehož se nemůže úspěšně domáhat náhrady škody z titulu ušlého zisku s ohledem na výše konstatovanou přičitatelnost vlastního jednání.

60. Soud neprovedl několik důkazů navržených žalobcem, na jejichž provedení žalobce následně netrval (doklad o zaplacení faktur žalobcem, přehled dodavatelsko - odběratelských vztahů společnosti [REDAKCE], potvrzení o zaměstnancích téže společnosti, lékařská zpráva o zdravotním stavu žalobce), nebo jejichž provedení soud považoval za nadbytečné, neboť nemohlo mít jakýkoli dopad na výsledek řízení (přípis NS ČR ze dne 25. 6. 2020).
61. Ze shora uvedených důvodů byla žalované uložena povinnost zaplatit žalovanému z titulu náhrady škody částku 23 085,50 Kč (3 085,50 Kč + 20 000 Kč). Soud rovněž přiznal žalobci s odkazem na ust. § 1970 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve spojení s nařízením vlády č. 351/2013 Sb., nárok na příslušenství pohledávky v podobě zákonného úroku z prodlení jdoucího ve výši 8,5 % ročně z dlužné jistiny ve výši 80 492 Kč od 23. 9. 2021 do 3. 2. 2022 a dále z dlužné jistiny ve výši 23 085,50 Kč od 4. 2. 2022 do zaplacení (se zohledněním úhrady části pohledávky žalobce dne 4. 2. 2022), když je postaveno najisto, že právě ke dni 23. 9. 2021 se žalovaná ocitla v prodlení s plněním svého peněžitého závazku vůči žalobci, neboť uplynula zákonem stanovená lhůta 6 měsíců pro uspokojení nároku žalobce uplatněného u žalované dne 22. 3. 2021 (§ 15 odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb.). Podle § 160 odst. 1 o. s. ř. soud rozhodl k žádosti žalované obsažené v písemném podání ze dne 1. 2. 2022 o stanovení pariční lhůty v trvání 15 dnů, když žalobce s takovým postupem vyjádřil souhlas ve svém podání ze dne 1. 3. 2022.
62. Ve zbývajících částech byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta (výrok III. rozsudku).
63. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 2 o. s. ř., podle kterého měl-li účastník ve věci úspěch jen částečný, soud náhradu nákladů poměrně rozdělí, popřípadě vysloví, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů právo. V daném případě byl žalobce z procesního hlediska úspěšný co do částky 80 492 Kč (se zohledněním částečného zastavení řízení, které lze s ohledem na zaplacení části pohledávky po podání žaloby dne 3. 2. 2022 přičíst k tíži žalované), naopak žalovaná byla úspěšná co do částky 120 977 Kč (opět se zohledněním částečného zastavení řízení na základě částečného zpětvzetí žaloby učiněného žalobcem při ústním jednání dne 5. 9. 2022, které lze naopak přičíst k tíži žalobce). Ve vztahu k původnímu předmětu řízení (částka 201 469 Kč) tak je možno konstatovat úspěch žalobce ve věci ve výši přibližně 40 % a neúspěch (resp. úspěch žalované) ve výši 60 %. Jelikož lze vzhledem k procentuálnímu vyjádření míry úspěšnosti obou účastníků v řízení stále ještě hodnotit jako obdobnou, rozhodl soud, že žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nemá.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích prostřednictvím Okresního soudu v Písku.

Nebudou-li povinnosti uložené vykonatelným rozsudkem splněny řádně a včas, může se oprávněný jejich splnění domáhat návrhem na výkon rozhodnutí.

Písek 5. září 2022

JUDr. Ondřej Mörtl v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje Kateřina Bajerová.